

Arrest

nr. 73 496 van 18 januari 2012
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 augustus en 26 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op het arrest van 18 november 2011 met nummer 70 111 waarbij de zaak met dossiernummer 78 864 naar de algemene rol te wordt verwezen.

Gelet op de beschikking van 23 november 2011 waarbij de terechtzitting voor de zaak met dossiernummer 78 864 wordt bepaald op 14 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE, ter terechtzitting van 19 oktober 2011.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE, ter terechtzitting van 14 december 2011.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, geboren in Goity (Tsjetsjenië) en woonachtig in Grozny. U bent getrouwd met K. L. (...) met wie u twee minderjarige zonen heeft: T. L. (...) (O.V. X) en M. L. (...) (O.V. X).

Uw man leefde met zijn eerste vrouw Ta. L. (...) samen met wie hij twee dochters heeft, T. (...) en I. (...). Ta. L. (...) wordt tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog in januari 1995 door een kogel geraakt en sterft.

In 1996 trouwt u traditioneel met K. L. (...). Het huwelijk zal in 2004 officieel geregistreerd worden.

In 1997 en 1999 worden uw zonen geboren. Tot 2000 wonen ook T. (...) en I. (...) bij u en uw man in, tot jullie wegen scheiden in 2000.

De dochters van uw man trouwen elk met een Russische soldaat die ze in Grozny leerden kennen en verhuizen.

In 2001 wordt de halfbroer van uw man, R. B. (...), als militair gestationeerd in Grozny. Hij komt vaak op bezoek bij u en uw man, tot hij in 2004 of 2005 met pensioen gaat en terugkeert naar Vladikavkaz (Noord-Ossetië). In de periode dat R. B. (...) in Grozny werkt, komen geregeld Russische soldaten bij u thuis langs. Ze komen hun militaire uniformen omwisselen voor gewone kleren als ze een dag vrij hebben om zo ongemerkt op straat te kunnen lopen.

Nadat R. B. (...) naar Noord-Ossetië was vertrokken en de Russische soldaten niet meer langskwamen bij jullie – u weet niet precies vanaf wanneer – wordt uw man door de rebellen onder druk gezet omdat zijn dochters getrouwd zijn met Russische soldaten en vanwege de bezoeken van de soldaten aan jullie huis. Hij moet hen voorzien van medicijnen en transport. U bent daarvan op dat moment nog niet op de hoogte.

In de komende jaren komt R. B. (...) nog vaak naar Grozny om mensen te bezoeken en om samen met uw man gerechtelijke documenten over en weer naar Mozdok (in Noord-Ossetië) te transporteren. In die periode komen ook geregeld mensen van de ordediensten bij u thuis langs voor identiteitscontrole van u en uw man, omdat de rebellen de nabijgelegen huizen in uw buurt vaak gebruiken als uitvalsbasis. Dat gebeurt ook zo op 10 augustus 2009. Gemaskerde mannen zijn op zoek naar uw man maar hij is op dat moment niet thuis. U zegt hen dat hij pas 's avonds thuiskomt. Nadat de mannen vertrekken, brengt u uw kinderen naar uw zus. U gaat terug naar huis waar uw man 's avonds thuiskomt. Als u hem vertelt dat er mannen gekomen waren op zoek naar hem, legt hij u uit dat de rebellen hem dwongen hen te helpen. Op het moment dat hij dit vertelt, vallen drie mannen opnieuw uw huis binnen. Ze slaan uw man en nemen hem mee. Vanaf dat moment zal u geen enkel contact meer hebben met uw man.

Zelf gaat u naar uw zus en de volgende morgen belt u naar R. B. (...) om hem de situatie uit te leggen. U vraagt hem of hij iets kan doen om uw man terug te vinden. Enkele dagen later keert u met uw kinderen terug naar huis. Van uw buren komt u te weten dat er de voorbije dagen mensen waren langsgeweest die wilden weten waar uw man was.

Op 13 augustus 2009 vallen gemaskerde mannen in militaire uniformen bij u thuis binnen. U vermoedt dat het Kadyrovsti zijn. Ze nemen u en uw twee zonen mee naar een onbekende plaats. U wordt geslagen en ondervraagd over uw man. Ze zeggen u dat uw man ontsnapt is en ze willen weten waar hij is. U kan hen echter geen antwoord geven. De volgende morgen worden u en uw kinderen vrijgelaten. U gaat terug naar uw zus, waar u een tijdje zal blijven. U zegt haar dat ze uw huis kan verkopen, om geld te hebben voor uw reis en het eventuele losgeld voor uw man.

Uiteindelijk vertrekt u vanuit Grozny samen met uw kinderen op 17 augustus 2009 met de bus naar Grozny. Na een week in Moskou reist u met een minibus naar België waar u op 28 augustus 2009 aankomt en diezelfde dag asiel aanvraagt.

Nadat u een paar maanden in België bent, hoort u van uw zus dat militairen opnieuw naar uw huis in Grozny zijn gekomen op zoek naar u en uw man. Ze staken het huis in brand. Na de brand heeft uw zus de grond verkocht aan de buren. Van haar hoort u ook dat uw man vrij is, waarschijnlijk met de hulp van R. B. (...). Sindsdien heeft hij echter nog niets van zich laten horen. Als uw zus u een aantal documenten opstuurt, komt u ook te weten dat er een strafzaak is geopend tegen u en uw man.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw intern Russisch paspoort, de geboorteaktes van uw zonen, een kopie van uw huwelijksakte, twee Russische medische attesten, 2 foto's, een attest van de brandweer van Grozny, een attest van de openbaar aanklager van Grozny, vier Belgische medische attesten en een kopie van een 9ter-aanvraag.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in

het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Bij een eventuele terugkeer naar uw land denkt u dat u door Kadyrovski geterroriseerd zal worden omwille van uw man (CGVS 26.01.2011, p. 6).

Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Om te beginnen dienen een aantal voorafgaande **opmerkingen** gemaakt te worden **over uw huwelijk en uw intern Russisch paspoort**.

U verklaart dat u traditioneel getrouwd bent met K. L. (...) in 1996 en officieel in 2004 maar dat u niet de familienaam van uw man aannam (CGVS 26.01.2011 p. 3 + CGVS 15.02.2011 p. 14), dat u gevlucht bent uit Tsjetsjenië omwille van uw man en dat zijn problemen de oorzaak zijn van al uw problemen (CGVS 26.01.2011, p. 6, 12).

Uit uw verklaringen en een aantal van de documenten die u neerlegt, kan echter niet ontegensprekelijk worden opgemaakt dat u officieel getrouwd was met K. L. (...).

U legt immers enkel een kopie voor van uw huwelijksakte (zie document 6) wat de authentieke waarde van dit document allerminst ten goede komt.

Gevraagd naar het origineel exemplaar, verklaart u dat u niet weet waar het is, dat het misschien thuis is en dat u het niet kon vinden. U verklaart dat u zelf de kopie van uw huwelijksakte maakte, maar dat u niet meer weet wanneer u dat deed (CGVS 26.01.2011 p. 8). Ook wat betreft de stempel op de akte, blijkt u bijzonder slecht op de hoogte (zie onder).

Aangezien uw huwelijk met Labazanov de kern van uw asielrelaas uitmaakt, is het opvallend dat u op deze punten onwetend blijft over zowel de kopie als het origineel van de huwelijksakte.

Volgens de kopie van de huwelijksakte – geregistreerd door de ZAGS van Leninskiwijk Grozny op 5 maart 2004 – kreeg u de familienaam van uw man, namelijk L. (...). Dit is dus niet in overeenstemming met uw eerdere verklaringen dat u de familienaam van uw man niet aannam.

Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat uw nieuwe familienaam op uw nieuw paspoort stond maar dat dat kapotgescheurd was door een spelend kind en dat uw meisjesnaam op uw oude paspoort stond.

Als u daarna gewezen wordt op het feit dat u eerst verklaarde dat u niet van familienaam veranderd was, en dat u nu zegt van wel, verklaart u dat u zijn familienaam niet meer wou omdat zijn dochters uit zijn eerste huwelijk getrouwd waren met Russische officiers (CGVS 15.02.2011 p. 14).

Deze antwoorden bieden echter geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Wat betreft uw intern paspoort, verklaart u dat het paspoort van 2 september 2002 (nr. 96 00 283739, zie document 1) dat u neerlegde bij de Belgische asielinstanties uw oude is (CGVS 15.02.2011 p. 14).

U weet niet waarom uw huwelijk niet geregistreerd is in dat paspoort; u verklaart dat het niet nodig was omdat u de huwelijksakte had, dat u daar geen aandacht aan schonk en dat u later nooit probeerde om uw huwelijk alsnog te registreren in uw paspoort omdat u dat niet nodig had.

Het feit dat uw huwelijk niet werd geregistreerd in uw paspoort is opmerkelijk, te meer omdat u verklaarde dat u de paspoorten samen met uw huwelijksakte bijhad op de bevoegde dienst (CGVS 26.01.2011 p. 6-7).

Gelet op bovenstaande weinig aannemelijke en tegenstrijdige verklaringen over bepalende elementen van uw huwelijk, rijzen ernstige vragen over uw relatie tot K. L. (...), wat meteen de geloofwaardigheid van de kern van uw problemen (i.e. uw vervolging als gevolg van K. L. (...)) in het gedrang brengt.

Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS verklaart u niet te weten wat de stempel op de kopie van uw huwelijksakte betekent (CGVS 26.01.2011 p. 8).

Dit is bijzonder vreemd, omdat het gaat om de uitgifte van een nieuw intern paspoort. Als u dezelfde vraag herhaald wordt tijdens uw tweede gehoor op het CGVS, verklaart u 'mijn nieuw paspoort werd dan uitgereikt. Ik heb er nooit op gelet. Ik wist niet dat daar een stempel op stond'.

Gevraagd waarom u de eerste keer de betekenis van de stempel niet kende, verklaart u 'Omdat ik dat niet wist. Ik wist zelfs niet dat hier een stempel op stond. Indien ik dat wist, zou ik dat document kapotscheuren omdat ik door die familienaam al zoveel problemen had' (CGVS 15.02.2011, p. 16).

Over dit nieuw paspoort verklaart u eerst dat u dat kreeg in 2006 of 2007 maar dat u het concreet niet meer weet (CGVS 15.02.2011 p. 14); later verklaart u dat u niet zeker weet wanneer u dat kreeg. Als u erop gewezen wordt dat de stempel 2004 of 2009 aangeeft (moeilijk leesbare cijfers, zie document 6),

verklaart u 'geen van de twee. Omdat ik lange tijd niet van paspoort veranderde. Ook het jaar 2009 lijkt me te ver. Ik denk 2007'. Daarna herhaalt u nog twee keer dat u denkt dat het in 2007 was, maar dat u zich misschien vergist (CGVS 15.02.2011 p. 16).

Gezien de belangrijkheid van deze stempel (i.c. uitgifte van nieuw paspoort met daarop de familienaam van uw man door wie u problemen kende), is het bijzonder opmerkelijk dat u dat bij het eerste gehoor niet zou weten en dat u niet precies weet wanneer u dat paspoort kreeg.

Verder verklaart u hierover dat u zich niet meer herinnert of uw huwelijk geregistreerd stond in uw nieuw paspoort, dat dat niet zoveel belang heeft als een huwelijksakte en dat u al zodanig veel heeft meegemaakt dat u niet aan kleine dingen dacht (CGVS 15.02.2011 p. 15).

Aangezien u verklaart uw huwelijksakte mee gehad te hebben bij het afhalen van uw nieuw paspoort, zijn deze uitspraken des te opmerkelijker (CGVS 15.02.2011 p. 16).

Daarnaast verklaart u dat uw nieuw paspoort gescheurd werd door het kind van een kennis die bij u op bezoek kwam. U slaagt er echter niet in dit concreet te situeren in de tijd ('ik weet niet meer wanneer. In 2008 misschien, eind 2008?').

U verklaart ook dat u uw oude paspoort verloor, het later terugkreeg van een jongen van 15 jaar en dat u het dan bleef gebruiken in de plaats van het nieuwe dat u ondertussen gekregen had. Meer nog, u verklaart het nieuwe (gescheurde) paspoort weggegooid te hebben.

Gevraagd waarom (u stond bij de instanties immers gekend onder uw nieuw paspoort(nummer)), antwoordt u 'ik wou die familienaam niet meer'.

Opgemerkt dat eens u officieel geregistreerd stond onder uw nieuw paspoort, u het oude niet meer kan gebruiken, antwoordt u 'Het oude paspoort kon ik niet gebruiken voor grote dingen zoals krediet aanvragen of huis verkopen. Maar om gewoon daar te leven, bijvoorbeeld om kindergeld te krijgen, kon ik dat doen met mijn oud paspoort. Indien alles goed zou verlopen, dan kon ik mijn nieuw paspoort aanvragen onder een andere familienaam. Maar door alle gebeurtenissen kon dat niet' (CGVS 15.02.2011 p. 14-15).

Het is echter weinig geloofwaardig dat u nog een oud paspoort zou gebruikt hebben voor officiële zaken bij de autoriteiten, zoals u verklaart, hoewel u bij die autoriteiten reeds geregistreerd stond onder een nieuwer paspoort met een ander paspoortnummer en andere naam (i.e. Lab. (...)).

Bovendien, wat betreft uw reisroute, verklaart u gereisd te hebben van Grozny via Moskou naar België met een bus en een minibus. U verklaart dat u daarvoor enkel de documenten gebruikte die u neerlegt bij het CGVS en dat u niet weet welke papieren ze voor u geregeld hadden.

Als u gevraagd wordt of u enige reisdocumenten bij had onderweg behalve de documenten die u neerlegt op het CGVS, antwoordt u 'nee, de chauffeur had waarschijnlijk iets voor mij'.

U verklaart niet te weten onder welke identiteit of nationaliteit u gereisd heeft. U weet enkel dat de chauffeur bij de enige identiteitscontrole onderweg iets getoond heeft (CGVS 26.01.2011 p. 10-11). Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u niet weet onder welke identiteit of nationaliteit u reisde en dat u bij de identiteitscontrole onderweg niet zelf uw documenten toonde.

Gelet op bovenstaande opmerkingen over uw interne paspoort(en) en uw reisroute, zijn uw verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw (nieuw) paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze van uw vertrek, verborgen te houden.

Ten tweede werden doorheen uw verklaringen enkele **onaannemelijke vaststellingen** aangaande belangrijke aspecten van uw asielrelaas opgemerkt. U bent meer bepaald bijzonder slecht op de hoogte van een aantal cruciale elementen van de situatie van uw man en heeft bovendien nagelaten zich hierover te informeren.

Zo verklaart u dat er op dit moment een officieel onderzoek loopt tegen uw man en uw familie (CGVS 26.01.2011 p. 4).

Daartoe legt u een document voor van de Procuratuur van de Russische federatie, afdeling Leninski distrikt Tsjetsjenië (zie document 9).

U bent pas te weten gekomen dat er een strafzaak is tegen uw man toen u dit document vond in een brief die uw zus u opstuurde naar België en waarvan u wist dat daar een attest van de brandweer over uw afgebrand huis zou inzitten (zie onder).

Echter, u verklaart dat u niet weet hoe uw zus wist dat er een strafzaak tegen uw man geopend was en u verklaart meermaals dat u haar daarover niet om meer uitleg vroeg. Ook R. B. (...) heeft u hier niet over gecontacteerd. Als u gezegd wordt dat het vreemd is dat u niet meer wil weten over deze strafzaak, antwoordt u 'Met mijn kinderen heb ik al meer dan genoeg problemen. Indien hij leeft en ooit bij ons komt aansluiten, zal ik gelukkig zijn. Maar nu heb ik niet genoeg energie. Ik kan mijn tijd en hersenen niet aan zijn zaak besteden'. Daarbij verklaart u ook dat u niet weet hoe het op dit moment staat met dat onderzoek (CGVS 15.02.2011 p. 12-13).

Het is bijzonder opvallend dat u niet op de hoogte bent van de stand van zaken van het onderzoek tegen uw man en dat u daarover geen verdere inlichtingen probeert in te winnen, aangezien de situatie van uw man de oorzaak van uw vlucht uit Tsjetsjenië betekent.

Wat betreft het document dat u neerlegt, heeft het Commissariaat-generaal gegronde redenen om te twifelen aan de authenticiteit van dit stuk.

U verklaart namelijk dat uw zus u dit document opstuurde, maar u bent er niet van op de hoogte van hoe dit document in haar bezit geraakt is. Gevraagd of ze daarvoor zelf naar de openbaar aanklager moest of haar dat werd opgestuurd, verklaart u 'Dat heb ik niet gevraagd. In ieder geval, je moet iemand kennen om zoiets te regelen die daar werkt. Mijn zus is een oude zieke persoon'. Gevraagd of ze iemand kende bij die instantie, antwoordt u 'waarschijnlijk' maar concreet wie kan u niet zeggen. U verklaart daarna haar niet gevraagd te hebben hoe ze aan dit document gekomen is.

Meer nog, u verklaart dat het document u opgestuurd werd omdat uw advocaat zei dat u bewijzen moest meebrengen en dat je met geld bewijzen kan aanvragen.

Gevraagd of u daarmee wil zeggen dat uw zus deze documenten kocht, antwoordt u 'Dat is de manier van doen, ja. Als je zonder geld komt, word je gewoon weggehoond. Als je iemand kent of informatie wil, dan kan dat. Ergens bestaat het gegeven over dat afgebrand huis. Men zoekt om die informatie' (CGVS 15.02.2011 p. 11-12).

Bovenstaande vaststellingen, gecombineerd met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat documenten in de noordelijke Kaukasus en de Russische Federatie gemakkelijk kunnen worden gekocht (cf. Antwoorddocument 'TCH2008-140-w' in administratief dossier), doen ernstige vragen rijzen over het feit of er wel degelijk een strafzaak loopt tegen uw man.

Dit vermoeden wordt versterkt door eigen onderzoek van het Commissariaat-generaal dat geen informatie opgeleverd heeft betreffende een eventueel onderzoek tegen uw man (cf. Antwoorddocument 'TCH2011-034w' in administratief dossier).

Verder verklaart u dat uw man u op de dag van zijn verdwijning (i.e. 10 augustus 2009) voor het eerst vertelde over zijn hulp aan de rebellen (CGVS 26.01.2011 p. 11) en dat u de volgende dag aan zijn halfbroer R. B. (...) vroeg om uw man op te sporen (CGVS 26.01.2011 p. 3).

U verklaart dat u veronderstelt dat R. B. (...) uw man vrijkreeg omdat u tijdens uw eigen arrestatie (i.e. 13-14 augustus 2009) vernam dat uw man kon vluchten met de hulp van iemand anders (CGVS 26.01.2011 p. 3 + CGVS 15.02.2011 p. 5).

In dit opzicht is het vreemd dat u niet geprobeerd heeft na te gaan wat uw man te maken had met de rebellen toen hij gearresteerd was (CGVS 26.01.2011, p. 15) waardoor u een povere mate van interesse in de aanhouding van uw man laat uitschijnen. Meer nog, u verklaart herhaaldelijk dat u (toen u wist dat uw man vrijgekomen was) nooit bij R. B. (...) nagevraagd heeft of en hoe hij er effectief in geslaagd was uw man vrij te krijgen (CGVS 26.01.2011 p. 13, p. 15 + CGVS 15.02.2011 p. 5, p. 9-10). Dit kon van u nochtans redelijkerwijs verwacht worden omdat u aan R. B. (...) had gevraagd om uw man op te sporen en u enkel vermoedde dat hij uw man vrijgekregen had.

Als u hier op gewezen wordt, antwoordt u 'Wat zou ik tegen hem zeggen? Indien hij het kon, zou het lukken, anders niet. Wat kon ik zeggen? Hetzelfde?', 'Ikzelf was ook in shock. Ik hoopte op god' en 'Ik wou hem niet vaak opbellen. Ik durfde ook niet telefonisch te praten. En ten tweede was het voor mij belangrijker om mijn kinderen te sparen. Ik heb veel nagedacht in die twee dagen. Ik begon boos te worden op mijn man omdat hij problemen veroorzaakte en dat alles wegens zijn dochters en R. B. (...)'. U verklaart ook dat u sinds uw vlucht uit Tsjetsjenië niet geprobeerd heeft meer te weten te komen over de situatie van uw man (niet via R. B. (...) en niet via andere kanalen) (CGVS 26.01.2011 p. 16 + CGVS 15.02.2011 p. 10-11).

Deze verklaringen vormen echter geen overtuigende basis voor uw passieve houding tegenover de huidige situatie van uw man of de wijze waarop hij daadwerkelijk vrijgekomen is, vooral omdat u verklaarde dat R. B. (...) aan uw zus zei dat uw man het goed stelde en u nog regelmatig contact met uw zus heeft (CGVS 26.01.2011 p. 3 + CGVS 15.02.2011 p. 2).

Ten derde blijft u **onaannemelijk vaag** over een aantal essentiële elementen uit uw asielrelaas, waardoor de geloofwaardigheid van uw problemen verder ondermijnd wordt. Zo verklaart u dat uw man door de rebellen gedwongen werd voor hen te werken omdat hij (logistieke) steun had verleend aan Russische soldaten die zich tijdens alle dienstjaren van R. B. (...) in Tsjetsjenië bij u thuis kwamen omkleden (CGVS 26.01.2011 p. 11, p. 14).

U legt echter incoherente verklaringen af over de periode waarin dit gebeurde. Tijdens het eerste gehoor denkt u dat R. B. (...) met pensioen ging in 2005 en daarna verklaart u dat de soldaten 'sinds 2001 tot 2004, ik denk vier jaar' bij u thuis kwamen (CGVS 26.01.2011 p. 13-14).

Tijdens het tweede gehoor verklaart u dat het 'van 2001 tot 2004, misschien zelfs in 2005' was. Later zegt u dat u niet meer zo goed weet tot wanneer R. B. (...) in Tsjetsjenië diende en kan u niet zeggen wanneer hij stopte bij het leger in Tsjetsjenië (CGVS 15.02.2011 p. 7).

Een concrete situering van de periode waarin R. B. (...) met de Russische soldaten bij u thuis langskwam is nochtans onontbeerlijk gezien deze bezoeken de oorzaak zijn van de problemen van uw man met de rebellen.

Voorts verklaart u dat uw huis in brand werd gestoken na uw vertrek uit Tsjetsjenië door mensen die naar u op zoek waren en dat u uw zus de opdracht gaf het huis te verkopen op uw reis naar Europa te bekostigen (CGVS 26.01.2011 p. 8-9 + CGVS 15.02.2011 p. 3-4).

U verklaart dat uw zus uw grond verkocht aan de buren, maar u weet niet wanneer precies ze dat deed of voor hoeveel geld dat was. U verklaart ook dat u zich niet herinnert wanneer uw huis afgebrand was (CGVS 15.02.2011 p. 3-4). U verklaart niet te weten wie de brand aanstak en dat het waarschijnlijk door de militairen gebeurde die u zochten. Gevraagd of u dat zeker weet of niet, verklaart u dat u het zeker weet omdat u daar woonde. Als u gezegd wordt dat de brand (volgens document 8, zie verder) op 7 oktober 2009 was en u toen al in België was, verklaart u 'Dat staat er zo op en mijn zus en de buren werden bezocht met de vraag waar wij waren. Uit wraak doen ze nog ergere dingen' (CGVS 15.02.2011 p. 13-14).

Het is opvallend dat u niet op de hoogte bent van meer details over de brand en de verkoop van uw grond, aangezien dit een rechtstreeks gevolg is van de mensen die naar u op zoek waren.

In verband met deze brand legt u een document voor van de brandweer van Grozny (zie document 8). Hierbij dient gezegd dat een officiële stempel van de betrokken instantie ontbreekt.

Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen echter normaliter kan verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties (nl. brandweer van Grozny).

Bovendien legde u aangaande de wijze waarop uw zus dit document mogelijk bekomen heeft dezelfde verklaringen af als u deed met betrekking tot het hoger vermelde attest van de openbaar aanklager (document 9) waardoor u laat uitschijnen dat u dit document ook op een gesolliciteerde manier verkregen heeft (zie boven + CGVS 15.02.2011 p. 11-12).

Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal gegronde redenen om ook aan de authenticiteit van dit stuk te twijfelen.

Wanneer aldus de afweging wordt gemaakt tussen enerzijds de waarde van deze documenten (attesten brandweer en openbaar aanklager) – rekening houdend met de informatie in verband met de relatieve waarde van documenten uit de Russische Federatie, met de vormelijke gebreken en met het gebrek aan kennis en interesse die u over deze stukken aan de dag legt – en anderzijds de ernst van de onaannemelijkheden in uw asielrelaas, kunnen deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen in geen geval herstellen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uw huwelijksakte en de attesten van de brandweer en de openbaar aanklager werden reeds hierboven besproken.

Uw intern paspoort bevat louter persoonsgegevens.

De geboorteaktes van uw kinderen bevestigen hun identiteit en vermelden weliswaar dat K. L. (...) hun vader is en u de moeder, wat echter niet bewijst dat u en K. L. (...) officieel getrouwd waren.

Aan de twee foto's waarop volgens uw verklaring het controleren van uw documenten bij u thuis te zien is, kan geen bewijswaarde gehecht worden, aangezien ze geen enkele garantie bieden over de authenticiteit van wat er wordt afgebeeld.

De Russische medische attesten van u en uw zoon Turpal-Ali tonen aan dat u en uw zoon in uw land psychologische bijstand en medicatie kregen als gevolg van traumatische gebeurtenissen in Tsjetsjenië (volgens uw verklaringen in de periode van het uitbreken van de tweede Tsjetsjeense oorlog, CGVS 26.01.2011 p. 7-8), maar leggen geen causaal verband met de door u tijdens uw gehoren aangehaalde problemen.

De vier Belgische psychologische attesten en de bijlage in het kader van een aanvraag voor medische regularisatie vermelden dat voor u en uw zonen psychologische begeleiding noodzakelijk is en dat u symptomen vertoont van posttraumatische stress, maar hebben geen bewijskracht aangaande de door u aangehaalde feiten in Tsjetsjenië. Voor wat deze attesten betreft kan begrip opgebracht worden voor de eventuele moeilijkheden die u en uw kinderen zouden hebben (zie opsomming van de symptomen waaraan jullie leiden) doch dit attest is geenszins van die aard dat het de onaannemelijkheid van uw verklaringen, noch de voormelde tegenstrijdigheid en vaagheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, noch uw gebrek aan interesse in de situatie van uw man, noch uw ongeloofwaardige reisroute, kunnen verklaren.

Voor de volledigheid dient nog opgemerkt te worden dat in hoofde van uw broer N. B. (...) (O.V. 5.526.605), zijn vrouw I. B. (...) (O.V. 5.526.605) en hun dochters A. B. (...), M. B. (...) en S. B. (...) (O.V. 5.526.605) door het Commissariaat-generaal overgegaan werd tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 24 september 2009.

Met betrekking tot uw broer verklaart u dat hij ergens in Europa is, maar dat u geen contact met hem heeft. U stelt ook dat hij hier is omwille van zijn eigen problemen (CGVS 26.01.2011, p.4)"

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

2.1. Voor verzoekster werden tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2011 door advocaat S. BUYSSE bij de Raad twee verzoekschriften ingediend, respectievelijk gedateerd op 11 augustus en 26 augustus 2011.

Gezien deze verzoekschriften zich allebei richten tegen dezelfde beslissing van de commissaris-generaal is het in het belang van een goede rechtsbedeling, aangewezen beide wegens verknochtheid samen te behandelen.

2.2. Verzoekster voert aan dat zij *"vaststelt dat er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen de Franstalige en Nederlandstalige kamers"* (zie de verzoekschriften, p. 2). Zij vraagt de zaak naar de algemene vergadering van de Raad te verwijzen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2.3. Het is niet aan verzoekster om te vragen dat een zaak door de algemene vergadering zou behandeld worden.

Met toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) kan immers alleen de eerste voorzitter of de voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

Het verzoek wordt dienvolgens niet ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Verzoekster somt in haar verzoekschriften een hele reeks rechtsregels op waarvan zij de schending aanvoert en weidt uitvoerig uit over een aantal begrippen en rechtsregels, zonder deze uiteenzetting evenwel concreet op de bestreden beslissing te betrekken. In zoverre verzoekster onvoldoende duidelijk en precies aangeeft hoe de bestreden beslissing de geschonden geachte rechtsregels heeft miskend, is het middel onontvankelijk. Het is niet aan de Raad om veronderstellingen te maken over de juiste bedoelingen van verzoekster (RvS 3 juli 2007, nr. 173.112).

3.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft in zijn beslissing duidelijk en omstandig de motieven uiteengezet waarop hij zijn besluit steunt om van verzoekster noch de status van vluchteling te erkennen, noch haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoekster tracht in haar verzoekschrift van 26 augustus 2011 (zie p. 7- 9) de *"3-tal hoofdredenen"* van de bestreden beslissing te weerleggen.

Aangaande de vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende de huwelijksakte en het intern Russisch paspoort in het kader van de twijfel omtrent het huwelijk van verzoekster, verklaart verzoekster dat zij het origineel van de akte niet kon meebrengen uit haar land van herkomst. Zij laat tevens gelden dat de commissaris-generaal nergens stelt dat de voorgelegde huwelijksakte een vals stuk is.

Volgens verzoekster is de situatie in haar land van herkomst *"dermate ernstig"* en *"niet zo administratief geregeld zoals het Westen hier"*. Zij stelt dat uit de geboorteakte van haar kinderen kan afgeleid worden dat zij (officieel) gehuwd is met K. L..

Zij bevestigt dat het huwelijk niet is ingeschreven in haar paspoort, en haar kinderen evenmin; *"de administratie heeft dit document destijds zo opgesteld"*.

Zij verklaart dat zij haar binnenlands paspoort nooit nodig had en belooft dat zij zal trachten in het bezit te komen van een origineel stuk waaruit haar huwelijk met K. L. blijkt. Voorts verklaart verzoekster dat zij

wel ooit een paspoort had met vermelding van de naam van haar man, maar dat kinderen dit stuk hebben vernield.

Wat betreft de reisweg, laat verzoekster gelden dat zij haar thuisland nog nooit verlaten had. Zij verklaart dat zij de mensensmokkelaars 5000 euro betaalde en dat ze alle documenten voor de reis hebben geregeld; zij stelt niet te weten of deze documenten vals of authentiek waren.

Aangaande de stelling van de commissaris-generaal dat zij op deze manier niet in Europa kon geraken, voert verzoekster aan dat *“Toch is dit zo gelopen”*. Zij voegt hieraan toe dat de chauffeurs bij de controle alles regelden bij controle en verklaart dat tegen betaling alles geregeld kan worden; verzoekster vraagt zich dienaangaande af hoe anders zoveel Tsjetsjenen Europa binnen kunnen raken en waarom zij hierover zou liegen.

Betreffende de weerhouden onaannemelijkheden in haar asielverhaal, stelt verzoekster dat *“in Tsjetsjenië wordt niet alles geofficialiseerd”*.

Waar de bestreden beslissing vragen stelt over waarom, hoe en wanneer verzoekster het document bekwaam in verband met haar echtgenoot die gezocht wordt, laat zij gelden dat haar zus dit stuk aan haar heeft bezorgd om haar te helpen. Zij verduidelijkt dat haar zus die reeds twee kinderen verloor, haar kon overtuigen in België te blijven omdat haar leven en dat van haar kinderen in gevaar is.

Verzoekster stelt vervolgens dat de commissaris-generaal *“niet kan weerleggen dat mijn voorgelegde documenten vals zijn”* (sic); volgens verzoekster stelt de bestreden beslissing nergens dat de stukken zeker vals zijn.

Verder verwijst verzoekster naar de foto's waarop haar man met de twee kinderen staat; *“die tonen aan dat hij de vader is en ik een relatie had met hem”*.

Eén van haar stiefdochters werd gefotografeerd in Russisch uniform, waaraan volgens verzoekster niet zomaar kan aangeraakt worden in haar land van herkomst. Op een andere foto is volgens verzoekster te zien is dat gemaskerde mannen haar huis controleren.

Zij stelt verder dat zij door haar burens en door de inwoners van haar dorp ‘scheef werd bekeken’ en dat dit geen normale situatie is voor kinderen. Zij voert aan dat de medische attesten aantonen dat haar kinderen psychisch lijden onder deze situatie. Ten slotte stelt zij de vraag: *“Ik kan deze foto's toch onmogelijk jaren geleden met voorbedachten rade getrokken hebben?”*

Dat verzoekster niet duidelijk kan stellen in welke periodes er bij haar Russische soldaten over de vloer kwamen, wijt zij aan het feit dat dit tussen de zes en tien geleden gebeurd is; zij verklaart veel aan haar hoofd te hebben *“om zomaar zaken voor het hoofd te halen”*.

Verzoekster laat gelden dat haar huis effectief in brand werd gestoken; *“mijn zus heeft me dit bericht en zij liegt hierover niet”*. Alhoewel het bijgebrachte attest van de brandweer geen officiële stempel bevat, volhardt verzoekster dat zij het zo heeft gekregen en dat ‘niet alles zo officieel geregeld wordt in haar land van herkomst’. Volgens haar stelt de commissaris-generaal niet dat het document *“zeker vals”* is.

Zij besluit dat in de bestreden beslissing trouwens niets met zekerheid wordt gesteld.

Verzoekster herhaalt dat zij en haar kinderen *“onder de gevoel van angst voor de gewapende mensen”* leven. Zij verklaart niet te weten of haar man nog in leven is en stelt geen werk, geen huis en geen geld te hebben; haar familieleden zouden bovendien bang zijn om hen te ontvangen *“omdat zij ook risico lopen om vervolgd te worden door de gewapende mensen”*.

Verzoekster verwijst vervolgens (zie het verzoekschrift, p. 9) naar de onstabiliteit in Tsjetsjenië en naar de penibele situatie aldaar: Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE *“De jonge mannen vertrekken in bergen en er is hoge werkloosheid. De tsjetsjeense mannen kunnen geen werk krijgen omdat alle werkdomeinen in beslag zijn van chinezen en turken. Er is veel corruptie en omkoperij. Hierdoor wordt de eigendom van tsjetsjeense mannen van hun afgepakt (sic)”*.

3.3. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschriften geen afdoende argumenten aanbrengt die een ander licht werpen op de motivering in de bestreden beslissing; zij beperkt zich immers tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het louter tegenspreken of vergoelijken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal.

Aldus wordt er geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat zij een gegronde vrees koestert voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

3.4. In zoverre het middel ontvankelijk is, is het ongegrond.

De bestreden beslissing is gesteund op afdoende gronden die de Raad beaamt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE